

SIMONE VAN DER VLUGT

**Aan niemand
vertellen**

Deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De man staat op het dak van het flatgebouw, gevaarlijk balancerend op de rand. Het is een mistige, koude ochtend begin december; vanaf de grond is hij nauwelijks te zien. Hij had kunnen springen zonder dat het iemand was opgevallen dat hij er stond als een voorbijgangster niet omhoog had gekeken en de politie had gebeld.

‘Volgens mij is hij niet alleen,’ had de vrouw gezegd. ‘Het lijkt wel alsof er een kind naast hem staat.’

De melding over een springer is al genoeg om het hele politieapparaat in beweging te zetten, maar de mogelijkheid dat er ook een kind bij betrokken is, verhoogt de urgentie nog eens.

Lois hoort de oproep van wachtcommandant De Vries aan de noodhulp en kijkt naar haar collega Fred, met wie ze in de auto zit.

‘De Judith Leysterstraat? Daar zijn we toch vlakbij?’

‘Ja, dat is verderop,’ zegt Fred gespannen, en hij gooit meteen het stuur om.

Terwijl haar collega zo snel mogelijk naar de plek des onheils rijdt, neemt Lois contact op met de wachtcommandant. ‘11.18, hier 89.22. Fred en ik zitten in de buurt van de Judith Leysterstraat. Is er iemand dichterbij?’

Vanuit de monitorkamer heeft De Vries op zijn computer een gedetailleerd overzicht van de posities waar de andere politiewagens zich bevinden. Eigenlijk is het de taak van de ge-uniformeerde dienst om op dit soort calamiteiten af te gaan, niet die van de recherche. Maar in dergelijke situaties telt elke seconde.

‘89.22, ga ter plaatse, bevries de situatie en wacht tot er professionele hulp komt. Ik ga de onderhandelaar en de andere eenheden waarschuwen.’

‘11.18, begrepen, wij gaan ter plaatse.’

Zo snel mogelijk rijden Lois en Fred naar de Judith Leysterstraat, waar aan de rand van een winkelcentrum een twaalf verdiepingen hoge flat verrijst. In de dichte mist die op deze decembermorgen in de straten hangt, zijn de bovenste etages van het gebouw amper te zien. Lois tuurt omhoog, maar kan niemand op het dak ontdekken. ‘Degene die alarm ge-

slagen heeft, moet wel heel goede ogen hebben,' zegt ze.

'Misschien staat hij aan de andere kant.' Fred zet de auto neer op de parkeerplaats naast de flat.

Nog voor de wagen helemaal stilstaat is Lois er al uit. Ze rent naar de deur, die wordt opengehouden door een vijftiger met een kale kruin.

'Ik ben Jan, de huismeester,' zegt hij. 'De vrouw die de melding heeft gedaan, waar-schuwde me.'

'Bent u boven geweest? Weet u of er inderdaad iemand staat?' vraagt Lois, terwijl ze driftig op het knopje van de lift drukt en over haar schouder kijkt om te zien waar Fred blijft. Even later stapt hij langs de huismeester de hal in.

'Ik ben gaan kijken, ja. De toegang tot het dak is afgesloten, maar het luik bleek te zijn geforceerd. Ik heb mijn hoofd door het gat gestoken en zag twee mensen staan: een man en een jongetje. Ik heb naar ze geroepen, maar ze reageerden niet. Toen ben ik naar beneden gegaan om open te doen voor jullie.'

De liftdeur gaat open en ze stappen met z'n drieën naar binnen. Het is een kleine

ruimte, wat Lois een beklemmend gevoel geeft.

‘Voer jij het woord,’ zegt Fred, als de lift stilhoudt op de twaalfde etage. ‘Ik ben niet zo’n prater, zoals je weet.’

‘Nee, ik voer elke dag dit soort gesprekken,’ zegt Lois, maar ze protesteert verder niet. Met zijn veertig dienstjaren, stevige bouw en schat aan ervaring is Fred een goede rechercheur, maar hij is geen prater. Ze ziet hem eerder ongemakkelijk kuchend naast de springer staan. Niet dat ze zelf weet wat ze moet zeggen. Ze zal op haar gezonde verstand moeten vertrouwen.

‘Hier is het. Hierdoor kun je het dak op.’ De huismeester wijst naar een luik.

Aan de zijkant zit een klein slot, dat met een paar flinke slagen open is geramd. De hamer ligt nog op de grond. Onder aan het luik hangt een uitgeklapte trap.

‘Nou, daar gaan we dan.’ Fred zet zijn voet op de onderste sport en klimt naar boven.

‘Zou u naar beneden willen gaan om onze collega’s van de nooddienst binnen te laten?’ vraagt Lois aan Jan.

De huismeester knikt en na een laatste blik op Fred stapt hij de lift weer in.

Zodra haar collega zich door het gat gewurmd heeft, klimt Lois ook naar boven en kruipt het dak op. Ze ziet de man en het kind meteen. Ze staan aan de rand, waar hun gedaantes bijna oplossen in de mist.

Haar eerste impuls is op ze afrennen, maar ze onderdrukt de neiging en kijkt naar Fred. Het is koud en hij staat net als zij te rillen. Hun jassen bieden zo hoog op het dak niet genoeg bescherming.

‘Jij eerst. Ik blijf op de achtergrond,’ fluistert Fred. Lois knikt.

Ondanks de kilte en het slechte zicht heeft de mist ook voordelen: de man heeft haar en Fred nog niet gezien. Blijkbaar heeft hij wel iets gehoord, want hij kijkt over zijn schouder, maar hij reageert niet.

Voorzichtig komen Lois en Fred dichterbij. Pas als ze binnen gehoorsafstand zijn, spreekt Lois de man aan.

‘Hallo, meneer! Niet schrikken. Wij zijn van de politie. Blijft u rustig staan, beweegt u zich niet.’

De man kijkt weer over zijn schouder.

‘Blijf daar!’ roept hij op overspannen toon. ‘Geen stap verder of we springen!’

‘We blijven hier staan, meneer. Niet sprin-

gen! Mogen we even met u praten?’ Lois werpt een snelle blik op het jongetje. Ze schat hem een jaar of acht, negen. Hij reageert niet op hun komst, kijkt ook niet om. Zijn hoofd is gebogen en hij staat te zwaaien op zijn benen, alsof hij half slaapt. Zijn vader – Lois gaat er tenminste van uit dat dit vader en zoon zijn – houdt hem bij de hand.

Ze kijkt naar Fred en maakt een hoofdbeweging naar het jongetje. Fred knikt.

‘Wat is er aan de hand, meneer? Kunt u me vertellen waarom u daar staat?’ roept Lois naar de rug van de man.

Domme vragen. Het is volkomen duidelijk wat er aan de hand is, maar ze moet contact leggen. Hem zover zien te krijgen dat hij met haar praat.

‘Ik kom iets dichterbij u, is dat goed? Anders praat het zo moeilijk. Ik kom niet te dichtbij, dat beloof ik.’

Geen reactie.

Voorzichtig doet Lois een paar passen opzij en dan schuifelt ze naar voren, naar de rand van het dak. Twaalf etages boven het harde asfalt. Zonder muurtje, reling of andere afbakening die haar voor een val kan behoeden. Ze laat een meter of drie tussen haar en de

man, opdat hij zich niet door haar bedreigd voelt.

Fred is blijven staan, zijn ogen als een havik op het jongetje gericht.

‘Wat is er aan de hand, meneer? Wilt u mij dat vertellen?’ vraagt Lois.

Gevangen in een wereld van wanhoop, starend naar beneden, lijkt de man niet gemerkt te hebben dat Lois dichterbij is gekomen. Schichtig kijkt hij opzij. Hij reageert met een afwerend gebaar. Met een arm gestrekt houdt hij haar op afstand.

‘Ik had gezegd dat je uit mijn buurt moest blijven!’

‘Ik kom niet dichterbij. Wilt u me vertellen wat er aan de hand is?’

‘Je praat me hier toch niet vandaan,’ zegt de man bitter. ‘Ik heb mijn besluit genomen. Dit is het beste voor iedereen.’

‘Misschien,’ zegt Lois voorzichtig. ‘Maar misschien ook niet. Er kunnen alternatieven zijn, oplossingen waar u niet aan hebt gedacht. Wat is het probleem, meneer?’

‘Dat gaat je geen donder aan.’ De man staart naar beneden, in gedachten al bij zijn sprong.

Lois doet nog een stapje in zijn richting,

maar als de man fel haar kant op kijkt, staat ze meteen weer doodstil.

Waar blijft die onderhandelaar? Hier is ze niet voor opgeleid, dit is haar taak niet. Maar als die vent springt en het kind meeneemt in zijn val, zal ze zich daar haar hele leven verantwoordelijk voor voelen.

‘Is dat uw zoon?’ vraagt ze snel.

De afleiding helpt; de man maakt zijn blik los van de grond en kijkt naar het jongetje naast hem. Hij knikt.

‘Hoe heet hij?’

‘Sem,’ zegt de man, zijn ogen nog steeds op het kind gericht.

Goed zo. Kijk maar naar hem, denkt Lois. Kijk hoe dat joch staat te rillen en te wankelen, zie wat je hem aandoet.

‘Mooie naam, Sem. Mijn neefje heet ook zo.’ Ze zegt maar wat – wat interesseert die man dat nou? Ze heeft niet eens een neefje. Haar stem klinkt ook veel te opgewekt, alsof ze gezellig over de heg een praatje maken. Maar gelukkig praten ze nog en heeft ze zijn aandacht. Als ze nu de juiste woorden zegt, kan ze een verschil maken. Helaas heeft ze geen idee welke woorden de juiste zijn. Het enige dat ze kan bedenken is haar hand naar

hem uitsteken. Het is een troostend gebaar, geen poging hem vast te pakken, en zo vat de man het ook op. Hij blijft doodstil staan, net buiten haar bereik, en kijkt haar zonder iets te zeggen aan. Op zijn gezicht verschijnt een uitdrukking van berusting.

De verleiding is groot om nog een stap naar hem toe te doen, maar Lois moet voorzichtig blijven. De situatie bevroren, heeft De Vries gezegd. Wachten tot er professionele hulp komt.

Ze kijkt naar beneden en ziet de straat niet. Nevelsluiers onttrekken alles aan het zicht, wikkelen zich als natte doeken om hen heen, nemen diepte en afstand weg. Wat het gemakkelijker maakt om te springen, realiseert ze zich.

Lois werpt een voorzichtige blik op Fred, die onder dekking van de mist in de buurt van het jongetje is gekomen. Dan kijkt ze weer naar de man.

Hij kijkt ook naar haar, met een uitdrukking op zijn gezicht die haar meteen duidelijk maakt wat hij op het punt staat te gaan doen.

‘Nee!’ Haar noodkreet schalt over het dak en lost op in de grijze wolk waarin ze zich be-